

יום ד', י' בשבט תשס"ב (23 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י' בשבט**, יום פטירתו של **ר' שלום שרעבי (הרש"ש)**, מגדולי חכמי תימן וארץ-ישראל. ר' שרעבי היה גדול המקובלים בדורות האחרונים ומפרשה של שיטת האר"י (ר' יצחק לוריא) בקבלה. נולד בתימן בערך בשנת ת"פ (1720-5480) ונפטר בירושלים, כאמור, היום בשנת תקל"ז (1777-5537). בצעירותו הוא הסתיר את גדולתו בתורה ונהג כאדם פשוט. לאחר נס שאירע לו, נדר לעלות לארץ-ישראל. כשהגיע לירושלים, הוא התפרנס כ"שמש" בישיבת המקובלים "בית-אל", מיסודו של **ר' גדליה חיון**, כשהוא ממשיך להסתיר את גדולתו. כשנודע לחכמי הישיבה כי הוא גדול בתורה ובקבלה (מעשה התגלותו הוא סיפור מרתק בפני עצמו), קבלו אותו כחבר בחבורה הקדושה.

בשנת תקא"י (1751), לאחר פטירתו של ר' גדליה חיון, התמנה הרש"ש למ"מ בראשות הישיבה. כעבור 3 שנים, כבר היה הרב שרעבי מפורסם כאחד מגדולי הדור ושמו חתום על "שטר התקשרות" של חברת "אהבת שלום", יחד עם תלמידיו המפורסמים, החיד"א (ר' חיים יוסף דוד אזולאי), מהרי"ט (ר' יום-טוב) אלגזי וחכמים אחרים. שמו יצא כאיש קדוש וכבעל-מופת ואגדות מופלאות סופרו עליו – לפי אחת מהן, הוא זכה לגילוי אליהו הנביא.

עיקר גדולתו של הרש"ש היא בפרשנות של שיטת האר"י בקבלה ובכך עוסקים חיבוריו. לדברי המקובלים האחרונים, **אי-אפשר להבין את דברי האר"י ז"ל בלי פרשנות הרש"ש**. בין חיבוריו – "סידור הרש"ש" – סידור תפילה עם כל כוונות האר"י. מתוך סידור זה נוהגים המקובלים להתפלל עד היום.

[אנציקלופדיה לבית ישראל]

מתוך מעשיו, הסיפור הנ"ל:

פעם עבר רבי שלום ברחוב העיר ירושלים ונתקל באישה עיוורת המהלכת ברחוב ונהוגה בידי ילדיתה הקטנה. הימים היו ימי חורף, גשם עז ניתך ארצה, רוח זלעפות נשבה, וכל הדרכים מלאו רפש ובז. האישה הענייה היתה יחפה ובכל פסיעה שפסעה, שקעו כפות רגליה בבז. גם הילדה לבשה בלויי סחבות ורעדה בכל גופה מקור. לא יכול ר' שלום לראות בייסורי האישה האומללה. הוא חלץ את נעליו, נתנם לאשה, ואת סודרו פשט ועטף בו את הילדה.

לקראת ט"ו בשבט הבעל"ט בעוד 5 ימים:

בחסידות דייקו בלשון המשנה ואמרו כי **ט"ו בשבט** הוא ראש השנה "לאילן" – בלשון יחיד, וכוונת חז"ל לאילן מיוחד, והוא **האתרוג**. לכן, הקפידו בקהילות חסידיות רבות להתפלל ביום ט"ו בשבט, כדי שיזכה האדם לאתרוג נאה לקראת חג הסוכות הבא. לתפילה זו היתה משמעות מיוחדת בדורות הקודמים, כשהאתרוג היה יקר המציאות ולזכות באתרוג נאה ומהודר היה דבר נדיר. וכיוון שהאתרוג מסמל, לפי השקפת חז"ל, את הלב היהודי, התפללו ב"יום הדין לאילן" על אתרוג נאה המסמל לב טהור.

[במעגלי החיים]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של **בנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע** בתוך שאר חולי ישראל